

RAYMOND CHANDLER

Sestřička

MLADÁ FRONTA

RAYMOND CHANDLER

Sestřička

MLADÁ FRONTA

Přeložila Heda Kovályová

The Little Sister © 1949 Raymond Chandler Limited, a Chorion company.

All rights reserved

Translation © Heda Kovályová, dědicové, 1969, 2013

1. KAPITOLA

» Ve dveřích je výplň z matovaného skla a na ní oprýskaný černý nápis: Philip Marlowe... Informace. Jsou to mírně zvětšelé dveře na samém konci mírně zvětšelé chodby v budově, kterou postavili přibližně v tom roce, kdy se kachlíková koupelna stala základem veškeré civilizace. Tyhle dveře bývají zamčené, ale hned vedle jsou ještě jedny se stejným nápisem a ty jsou odemčené. Jen račte dál – není tu ani živá duše, jenom já a veliká moucha masařka. Ale jestli náhodou pocházíte z města Manhattanu v Kansasu, nechodte mi přes práh.

Bylo takové jasné, zářivé, horké ráno, jaké tady v Kalifornii míváme časně zjara, ještě než se začnou tvořit mlhy. Deště už ustaly. Pahorky se zelenají, ale z údolí mezi hollywoodskými vršky je vysoko na horách ještě vidět sníh. Obchody s kožešinami zahajují každoroční výprodej. Hampejzy, které se specializují na šestnáctileté panny, vydělávají majlant. A v Beverly Hills začínají kvést bledě modré jacarandy.

Ukládal jsem té masařce o život už plných pět minut a cíhal jsem jen, až si sedne. Jenže ona ne a ne si sednout. V jednom kuse dělala přemety a prozpěvovala si k tomu předeheru z Komediantů. Držel jsem plácačku napřaženou, jen vyrazit. Na rohu psacího stolu zářila skvrnka slunečního světla a já věděl, že dřív nebo později se tam ta moucha musí usadit. Ale když se k tomu konečně odhodlala, vůbec jsem ji neviděl přistávat. Najednou bzukot utichl a už tam seděla. A zároveň zazvonil telefon.

Natahoval jsem levou ruku ke sluchátku centimetr po centimetru, obezřele a trpělivě. Pomalu jsem je zvedl a tiše řekl: „Prosím, nezavěšujte, počkejte okamžik.“

Polehoučku jsem odložil sluchátko na hnědou psací podložku. Ještě tam byla, lesklá, modrozelená, skrz naskrz hříšná. Zhluboka jsem se nadechl a švihl plácačkou. Muší mrtvola přelétla přes pokoj a spadla na koberec. Šel jsem k ní, zvedl ji za jediné ještě celé křídélko a hodil do koše na papír.

„Děkuji za počkání,“ řekl jsem do telefonu.

„Je tam pan Marlowe, ten detektiv?“ Byl to slabý, trochu udýchaný hlásek malé holčičky. Potvrdil jsem, že tady je pan Marlowe, ten detektiv. „Kolik účtujete za své služby, pane Marlowe?“

„Jakou práci ode mě potřebujete?“

Hlásek se trochu přiosťřil. „To vám nemůžu říkat do telefonu, uznejte. Je to – je to velice choulostivá záležitost. Ještě než promarním spoustu času na cestu k vám do kanceláře, ráda bych věděla, kolik –“

„Čtyřicet dolarů za den plus výlohy. Pokud to není taková práce, jaká se za paušální honorář nedá dělat.“

„To je pro mě moc drahé,“ řekl hlásek. „Vždyť by to mohlo přijít třeba i na sto dolarů a já mám jen malý plat a –“

„Kde jste teď?“

„Tady v dragstóru. Je to hned vedle budovy, kde máte kancelář.“

„Mohla jste desetník ušetřit. Výtah jezdí zadarmo.“

„Já – co prosím?“

Opakoval jsem to ještě jednou. „Přijďte sem nahoru, ať se na vás podívám,“ dodal jsem. „Jestli ten váš problém spadá do mého oboru, mohl bych vám docela dobře poradit –“

„Musela bych vás napřed trochu poznat,“ řekl ten hlásek nadmíru rázně. „Jde o velmi delikátní otázku, která se mě osobně hluboce dotýká. Nemohu o tom mluvit s kdekým.“

„No jestli je to tak náramně delikátní, tak abyste se snad radši obrátila na nějakou dámu, která dělá do detektivní branže.“

„Propána, já vůbec nevěděla, že se touhle prací zabývají taky ženy.“ Odmlčela se. „Ale mám dojem, že žena by si s tím případem nevěděla rady. Víte, Orrin bydlel v hrozně vykřičené čtvrti. Aspoň mně to tak připadalo. Správce té ubytovny je hrozně nepříjemný člověk. Byl cítit alkoholem. Pijete, pane Marlowe?“

„No, když už to mermomocí chcete vědět –“

„Já rozhodně nemám v úmyslu najímat si detektiva, který

holduje alkoholu. Neschvaluji ani kouření.“

„A kdybych si loupal pomeranč, to by vám nevadilo?“

Z druhého konce telefonní linky ke mně dolehlo slabé zaslyknutí, jak zalapala po dechu. „Snad byste mohl se mnou aspoň mluvit jako džentlmen,“ řekla.

„Heleďte, zavolejte si radši do Univerzitního klubu,“ poradil jsem jí. „Slyšel jsem, že jim tam dva džentlmeni přebývají, ale nevím, jestli vám je vydají napospas.“ Zavěsil jsem.

Byl to správný tah, ale nestačil. Byl bych udělal líp, kdybych zamkl dveře na všechny západy a zalezl pod psací stůl.

2. KAPITOLA

» Pět minut nato zavrčel bzučák na dveřích místnůstky, kterou užívám jako přijímací kancelář. Slyšel jsem, jak se dveře zase zavřely. A pak už nic. Dveře mezi oběma kanceláři byly pootevřené. Poslouchal jsem ještě chvílku a pak jsem usoudil, že někdo asi jenom nakoukl dovnitř, poznal, že si spletl dveře, a hned zas odešel. Pak se ozvalo nesmělé zaklepaní na dřevo. Potom, místo druhého zatukání, někdo zakašlal. Mrskl jsem nohama dolů z psacího stolu, vstal jsem a vykoukl ze dveří. A tam stála. Nemusela ani otevřít pus, aby mi bylo jasné, co je zač. A přitom jsem jakživ neviděl nikoho, kdo by se miň podobal lady Macbeth. Byla to drobná, upravená, poněkud upjatá dívenka s přepečlivě ulízanými hnědými vlasy a s brýlemi bez obrouček. Na sobě měla hnědý kostým a přes rameno jí na dlouhém řemeni visela taková ta nemotorná čtverhranná taška, která člověku vždycky připomene milosrdnou sestru, spěchající poskytnout první pomoc raněnému vojínovi. Klobouk, který jí na těch hladkých hnědých vlasech seděl, byl zřejmě vyrván z mateřské náruče dřív, než náležitě dorostl. Žádné líčidlo, ani rtěnka, ani jediný šperk. V brýlích bez obrouček vypadala, jako by

„Takhle se s lidmi po telefonu nemluví,“ řekla ostře. „Měl byste se stydět.“

„Vždyť já taky jo, ale hrdost mi nedovolí, abych to dával na jevo,“ řekl jsem. „Jen pojdte dál.“ Přidržel jsem jí dveře. Pak jsem jí přidržel židli.

Posadila se asi na pět centimetrů od kraje židle. „Kdybych já si dovolila takhle mluvit s některým pacientem doktora Zugsmithe,“ řekla, „přišla bych o místo. Hrozně mu záleží na tom, abych uměla jednat s pacienty, i s těmi nepříjemnými.“

„A jakpak se má ten milý dědouš? Neviděl jsem ho od té doby, co jsem spadl ze střechy garáže.“

Podívala se na mě překvapeně a docela vážně. „Ale vy přece nemůžete znát doktora Zugsmithe!“ Špička poněkud chudokrevného jazyka se jí objevila mezi rty a pokradmu zapátrala do prázdna.

„Znám doktora George Zugsmithe v Santa Rosa,“ řekl jsem.

„Ale ne, tohle je doktor Alfred Zugsmith z Manhattanu. Z Manhattanu v Kansasu, rozumíte, ne z newyorského Manhattanu.“

„Tak to musí být jiný doktor Zugsmith,“ řekl jsem. „A jak se jmenujete vy?“

„Ještě jsem se nerozhodla, jestli vám to mám říct.“

„Tak vy jste si mě přišla jen oťuknout, co?“

„Snad by se to tak dalo nazvat. Když už musím vykládat o svých rodinných záležitostech úplně neznámému člověku, mám snad právo vyzkoumat, jestli je to někdo, komu můžu důvěřovat.“

„Už vám někdo řekl, že jste docela pěkný zajíček?“

Oči za holými skly zajiskřily. „Doufám, že to snad ne.“

Sáhl jsem pro lulku a začal si ji nácipávat.

„Doufám není správné slovo. Zahodte ten kokrhel a pořídte si nějaké svádivé brýle s barevnými rámečky. Víte, ty, co vypadají tak záhadně a exoticky –“

„Doktor Zugsmith by nic takového nedovolil,“ řekla rychle. A pak: „Myslíte to doopravdy?“ zeptala se a docela malič-

Zapálil jsem si lulku a vyfoukl kouř přes psací stůl. Dívka ucukla.

„Když si mě najmete, musíte brát, co je,“ řekl jsem. „Mě. Takového, jaký jsem. Jestli si myslíte, že v téhle profesi najdete nějaké převlečené řeholníky, musíte být nadobro pomatená. Praštil jsem vám telefonem, ale přesto jste za mnou přišla. Je vidět, že pomoc potřebujete. Jak se jmenujete a co vás trápí?“

Němě na mě zírala.

„Koukejte,“ řekl jsem, „pocházíte z Manhattanu v Kansasu. Když jsem se posledně učil nazpaměť Světový almanach, byl Manhattan malé městečko blízko Topeky. Asi dvanáct tisíc obyvatel. Pracujete u doktora Alfreda Zugsmithe a hledáte někoho, kdo se jmenuje Orrin. Manhattan je pořád ještě malé město. Nic jiného ani být nemůže. V celém Kansasu je jen asi půl tuctu větších měst. A já mám už teď o vás dost údajů, že bych si mohl zjistit celou vaši rodinnou historii.“

„A proč byste to dělal?“ zeptala se stísněně.

„Já? Ale mě nic takového ani nenapadne,“ řekl jsem. „Mám po krk lidí, co mi chodí vykládat své trampoty. Sedím tady jenom proto, že nemám kam jít. Pracovat se mi nechce. Vůbec do ničeho se mi nechce.“

„Vy moc mluvíte.“

„Ano,“ řekl jsem, „moc mluvím. Osamělí lidé vždycky moc mluví. Buď moc, anebo vůbec ne. Tak co, pustíme se do toho? Vy mi nepřipadáte jako děvče, které by chodilo k soukromým detektivům jen tak pro zábavu, obzvlášť ne k takovým, které nezná.“

„To je pravda,“ řekla klidně. „Vědět to Orrin, tak se zjeví. A maminka by taky zuřila. Vybrala jsem si vaše jméno z telefonního seznamu –“

„Podle jakého klíče?“ vyzvídal jsem. „A se zavřenýma, nebo s otevřenýma očima?“

Chvilku na mě zírala, jako bych byl nějaká zrůda. „Sedm a třináct,“ řekla potom klidně.

„Jakže?“

„Jméno Marlowe má sedm písmen,“ řekla, „a Philip Marlowe třináct. Sedm a třináct je dohromady –“

„Jak se jmenujete vy?“ To už jsem skoro zařval.

„Orfamay Questová.“ Přimhouřila oči, jako by nabírala k pláči. Hláskovala mi své křestní jméno, psalo se to kupodivu jako jedno slovo. „Žiju s matkou,“ pokračovala teď už rychleji, jako by mi za můj čas musela platit. „Otec mi zemřel před čtyřmi lety. Byl lékař. Můj bratr Orrin chtěl být taky chirurg, ale po dvou letech studia nechal medicíny a přešel na techniku. A pak, asi před rokem, přijal zaměstnání u Kalifornské západní letecké společnosti v Bay City. Nemusel to dělat. Měl dobré místo ve Wichtě. Mám dojem, že mu nejspíš šlo o to, aby se dostal sem do Kalifornie. Skorem všechny to sem táhne.“

„Skoro všechny,“ opravil jsem ji. „Jestli chcete nosit tyhle učitelské okuláry, tak se taky podle toho vyjadřujte!“

Zahihňala se, sklopila oči a špičkou prstu přejela po desce psacího stolu. „To jste myslel ty trochu jako zešíkmené brýle, co dělají takový orientální výraz?“

„No baže. Ale teď se vraťme k Orrinovi. Dopravili jsme ho do Kalifornie a usadili v Bay City. Co pro něj uděláme teď?“

Na chvílku se zamyslela a pokrčila čelo. Zadívala se mi pátřavě do tváře, jako by se k něčemu rozhodovala. A potom spustila jako vodopád: „To vůbec nebylo Orrinovi podobné, že nám tak málo psal. V minulém půlroce napsal jen dvakrát mamince a třikrát mně. A poslední dopis přišel už před několika měsíci. Měly jsme s maminkou starost. Pak jsem dostala dovolenou, a tak jsem se vypravila za Orrinem. Předtím ještě nikdy z Kansasu neodjel.“ Odmlčela se. „Jak to, že si nic nezapisujete?“ zeptala se.

Něco jsem zavrčel.

„Já myslela, že detektivové si vždycky dělají poznámky do takových malých notýsků.“

„Hele, vtipkování přenecháte mně,“ řekl jsem. „Vy hleďte, ať mi to dopovíte. Jela jste na dovolenou. A co bylo pak?“

„Napsala jsem Orrinovi, že přijedu, ale nedostala jsem

žádnou odpověď. Pak jsem mu poslala telegram ze Salt Lake City, ale ani na ten neodpověděl. Nezbylo mi nic jiného, než ho jít hledat na jeho adresu. Je to příšerně daleko. Musela jsem jet autobusem. Je to v Bay City. Idaho Street, číslo 449.“

Zase se odmlčela, pak adresu zopakovala, ale já si přesto nic nepoznamenal. Jen jsem tam tak seděl a koukal na ty její brýle a hladké hnědé vlasy, na legrační tralaláček, na nenalakované nehty, nenalíčená ústa a na špičku jazyčku, která se objevovala mezi těmi bledými rty.

„Já nevím, jestli znáte Bay City, pane Marlowe.“

„No tohle,“ řekl jsem. „Já nevím o Bay City nic víc, než že si musím pokaždé, když se odtamtud vrátím, koupit novou hlavu. Chcete, abych tu vaši historku dopověděl za vás?“

„Cože?“ Vykulila oči tak, že za těmi brýlemi vypadaly, jako kdyby si je vypůjčila z akvária s hlubokomořskými rybami.

„Odstěhoval se,“ řekl jsem. „A vy nevíte kam. A bojíte se, že ho uchvátila nějaká omamně neparfémovaná siréna v dlouhém norkovém kožichu a že s ním hříšně hýří v přepychovém bejváku někde nad Regency Towers.“

„Ale propánakrále!“

„Vadí vám, že to říkám tak bez obalu?“ zeptal jsem se.

„Co vás vede, pane Marlowe, já si o Orrinovi nic takového nemyslím,“ řekla konečně. „A kdyby vás Orrin slyšel, ten by vám dal! Ten pro ránu daleko nejde. Ale já vím, že se muselo něco stát. Je to taková laciná ubytovna a tamější správce se mi vůbec nezamlouval. Šel z něj strach. Řekl, že Orrin se před čtrnácti dny odstěhoval, ale nevěděl kam a bylo mu to jedno, nezajímal se o nic jiného, než kde by sehnal frťana ginu. Nechápu, že Orrin vůbec mohl v takovém brlohu bydlet.“

„Slyšel jsem dobře – řekla jste frťana?“

Zarděla se. „To řekl ten správce. Já vám to jen opakuju.“

„A to jo,“ řekl jsem. „Tak pokračujte.“

„No pak jsem tedy zavolala tu firmu, kde Orrin pracoval. Kalifornská západní společnost, víte. A tam mi řekli, že byl propuštěn ještě s celou řadou jiných zaměstnanců, a víc nic

nevěděli. Šla jsem na poštu a ptala jsem se, jestli tam Orrin neoznámil změnu adresy. Ale oni řekli, že mi nemůžou dát žádnou informaci, že prý je to proti předpisům. No tak jsem jim tedy vyložila, jak se věci mají, a ten člověk řekl, no, když prý jsem jeho sestra, tak že se na to podívá. A pak šel a podíval se, ale když se vrátil, řekl, že ne, totiž, že Orrin neohlásil žádnou změnu adresy. A to už mě trochu vylekalo. Třeba měl nějakou nehodu nebo tak něco.“

„Nenapadlo vás, abyste se zeptala na policii?“

„Netroufala jsem si jít na policii. Orrin by mi to jakživ neodpustil. S ním je dost těžké pořízení, i když jde všechno po jeho. Naše rodina –“ Zaváhala a v očích se jí objevil náznak něčeho, co nechtěla, aby tam bylo. Pokračovala udýchaně: „Naše rodina není taková –“

„Heleďte se,“ řekl jsem unaveně, „já netvrdím, že někomu šlohnul prkenici. Ale co když ho porazilo auto a ztratil paměť, nebo je tak těžce zraněný, že nemůže mluvit?“

Pohlédla na mě zpříma, ale bez zalíbení. „Kdyby se mu stalo něco takového, jistě bychom se to už dozvěděly,“ řekla. „Každý člověk nosí po kapsách plno věcí, podle kterých se pozná jeho totožnost.“

„Někdy se stává, že mu nezbude nic, než akorát jen ty kapsy.“

„Chcete mi nahnat strach, pane Marlowe?“

„Nu, i kdybych chtěl, nedá se říct, že by se mi to dařilo. Co se tedy podle vás stalo?“

Položila si štihlý ukazováček na rty a opatrně se ho dotkla špičkou jazyka. „Víte, kdybych o tom měla nějakou představu, nepřišla bych za vámi. Kolik bych vám musela zaplatit, abyste ho našel?“

Dlouho jsem mlčel, ale posléze jsem řekl: „To jako docela sám, aniž bych o tom někomu pověděl?“

„Ano. Docela sám, aniž byste o tom komukoli pověděl.“

„Hm, hm. No to může být různé. Řekl jsem vám, jaká je moje taxa.“

Sepjala ruce na hraně stolu a pevně je stiskla. Tak nevýrazné

pohyby, jako měla ona, jsem snad ještě neviděl. „Myslela jsem, že takový detektiv jako vy ho najde raz dva,“ přiznala. „Nemohla bych si dovolit dát víc než dvacet dolarů. Musí mi zbýt na jídlo, na hotel a na jízdenku domů, a to víte, hotel je strašně drahý a jídlo ve vlaku –“

„Ve kterém hotelu bydlíte?“

„To – to bych vám radši neříkala, nezlobte se.“

„Proč?“

„Prostě se mi nechce. Hrozně se bojím, že Orrin bude zuřit. Vždyť vám přece můžu kdykoli zavolat, ne?“

„Hm, hm. Čeho se vlastně bojíte, kromě toho, že Orrin bude zuřit, slečno Questová?“ Lulka mi vyhasla. Škrtnul jsem sirkou, přiložil ji k hlavičce dýmky a přes oheň jsem dívku pozoroval.

„Nemyslíte, že kouřit dýmku je odporný zlozvyk?“ zeptala se mě.

„Asi je,“ řekl jsem. „Ale k tomu, abych se ho vzdal, by bylo zapotřebí o hodně víc než dvacet dolarů. A neuhýbejte od mé otázky.“

„Takhle se mnou nemluvte!“ vyjela si na mě. „Kouření je vážně odporný zlozvyk. Maminka otci nikdy nedovolila kouřit v domě, ani v posledních dvou letech, když byl po mrtvici. On potom jen tak vysedával s prázdnou lulkou mezi zuby. Ale matka ani tohle moc neschvalovala. Měli jsme spoustu dluhů a ona říkala, že si nemůžeme dovolit utrácet peníze za takové zbytečnosti, jako je tabák. Církev je potřebovala mnohem víc než on.“

„Aha, už mi to dochází,“ řekl jsem pomalu. „V takové rodině, jako je ta vaše, musí dřív nebo později někdo sklouznout na šikmou plochu.“

Rázně vstala a přitiskla si tu samaritánskou brašnu k tělu. „Nelíbíte se mi,“ řekla. „A nestojím o vaše služby. Děláte pořád takové narážky, jako kdyby Orrin provedl něco špatného, a abyste věděl, můžu vás ujistit, že Orrin není černá ovce rodiny.“

Nepohnul jsem ani brvou. Udělala čelem vzad a zamířila

ke dveřím, položila ruku na kliku a tam udělala znovu čelem vzad a odpochovala zpátky a najednou se rozplakala. Zareagoval jsem na to přibližně tak, jako vycpaná ryba na návnadu. Vytáhla maličký kapesníček a pošimrala si jím koutky očí.

„Teď asi zavoláte po policii,“ řekla zajíkávě. „A manhattan-ské noviny se o tom všechno dozvědí a budou psát všelijaké hanebnosti o naší rodině, to je mi jasné.“

„Nic vám není jasné. A nechte toho a nedrásejte moje city. Ukažte mi jeho fotku.“

Rychle zastrčila kapesník a vydolovala cosi z té svojí brašny. Podala mi to přes psací stůl. Byla to obálka. Tenká, ale dva snímky se tam vejít mohly. Nepodíval jsem se dovnitř.

„Popište mi ho tak, jak ho sama vidíte,“ řekl jsem.

Soustředila se. Čímž se jí dostalo příležitosti trochu zapracovat obočím. „V březnu mu bylo osmadvacet. Má světle hnědé vlasy, o hodně světlejší než já, a taky světlejší modré oči a vlasy si češe dozadu. Je hodně velký, přes sto osmdesát. Ale váží jen asi sedmdesát kilo. Je takový spíš kostnatý. Nosíval malý světlý knírek, ale matka ho přiměla, aby si ho oholil. Říkala, že –“

„Toho mě ušetřete. Pan páter nejspíš potřeboval vycpávku do matrace.“

„Neopovažujte se takhle mluvit o mé matce,“ vyjekla, bledá zlosti.

„No tak, přestaňte mi tady dělat cirkus. Existuje spousta věcí, které o vás nevím, ale na kostelní lilii si přede mnou už rozhodně hrát nemusíte. Má Orrin nějaké zvláštní znamení jako třeba bradavice nebo jizvy, nebo nemá náhodou na prsou vytetovaný tříadvacátý žalm? A nečervenejte se, zbytečně byste se namáhala.“

„Podívejte, nechte si to a nekřičte na mě. Proč se nekouknete na ty fotografie?“

„Na těch je asi oblečený. Jste koneckonců jeho sestra. Měla byste to vědět.“

„Ne, nemá,“ řekla upjatě. „Jen takovou malou jizvu na levé

„A jaké má zvyky? Čím se baví – kromě toho, že nekouří, nepije a nechodí za děvčaty?“

„Ale – jak tohle všechno víte?“

Usmála se. Už jsem začínal pochybovat, že to vůbec umí. Měla bezvadně rovné bílé zuby a necenila na člověka dásně. To se mi zamlouvalo. „Vy brebto jeden,“ řekla. „Orrin hodně studuje a má moc drahý fotografický aparát a rád lidi fotí, když o tom nevědí. Sem tam to někoho naštvě. Ale Orrin říká, že lidi by měli sami sebe vidět tak, jací ve skutečnosti jsou.“

„No doufejme, že to nikdy nezakusí na vlastní kůži,“ řekl jsem. „Jaký druh aparátu to je?“

„Takový malý foťáček s neobyčejně citlivou čočkou. Dá se s ním fotografovat skoro za každého světla. Je to leica.“

Otevřel jsem obálku a vyndal z ní dva malé, ale velmi ostré snímky. „Tyhle byly udělané jiným aparátem,“ řekl jsem.

„Ovšem. Ty fotil Philip, Philip Anderson. To je mladík, se kterým jsem jeden čas chodila.“ Odmlčela se a vzdychla. „Abych pravdu řekla, myslím, že kvůli tomu jsem taky přišla za vámi, pane Marlowe. Proto, že se taky jmenujete Philip.“

Hlesl jsem pouze: „Hm, hm,“ ale byl jsem přece jen trochu dojat. „Co se stalo s Philipem Andersonem?“

„Ale jde přece o Orrina –“

„Vím, vím,“ skočil jsem jí do řeči. „Ale co se stalo s Philipem Andersonem?“

„Je pořád ještě v Manhattanu.“ Odvrátila pohled. „Mamince se moc nelíbí. Jistě chápete, jak to v takových případech bývá.“

„Ano,“ řekl jsem. „Já to plně chápu. Jestli si chcete poplákat, tak klidně spusťte. Nebudu vám to zazlívát. Já jsem sám dost naměkko.“

Podíval jsem se na ty dvě fotky. Jedna byla braná shora a tak mi nebyla moc platná. Na druhém snímku byl docela dobře zachycený vyčouhlý a hranatý chlápek s očima blízko sebe, s úzkými rovnými rty a špičatou bradou. Měl přesně takový výraz, jaký jsem od něj čekal. Kdybyste si někdy zapomněli utřít zablácené boty, tenhle chasník by určitě nemeškal, aby

vás na to upozornil. Odložil jsem snímky na stůl, pohlédl na Orfamay Questovou a hledal v její tváři alespoň sebevzdálenější podobu s bratrem. Ale nenašel jsem ji. Ani nejslabší stopu rodinné podoby, což ovšem neznamenal naprosto nic. To nikdy nic neznamená.

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Půjdu tam a očíhnu si to. Ale měla byste sama uhodnout, co se asi stalo. Chlápek přijde do neznámého města. Nějaký čas vydělává slušné peníze. Snad víc než kdykoli předtím. A tohle město, to je panečku něco docela jiného než Manhattan v Kansasu – věřte mi, já se v Bay City vyznám. Milý hošík se prostě utrhne ze řetězu a nechce, aby se o tom jeho příbuzní dozvěděli. Vždyť to zase spraví.“

Chvilku na mě jen beze slova zírala, pak zavrtěla hlavou. „Ne, pane Marlowe, Orrin takový není.“

„Každý je takový,“ řekl jsem. „Zvlášť mladík jako Orrin. Maloměstský svatoušek, kterému celý život matinka visela na krku a pan páter ho držel za ručičku. Tady je najednou sám. Prachů má dost. Chtěl by si koupit trochu lahody a světla, ale docela jiného, než je to, co proniká východním oknem kostela. Ne že bych proti tomuhle světlu něco měl. Ale mám dojem, že toho si už užil víc než dost, nemyslíte?“

Mlčky přikývla.

„No a tak si začne dávat do trumpety,“ pokračoval jsem, „ale nemá ani páru, jak se to vlastně válí. To chce taky zkušenost. Najednou uvízne u nějaké běhny s flaškou chlastu v ruce, neví kudy kam a připadá si tak bídne, jako kdyby ukradnul biskupovi kařata. Nezapomínejte, že je to skoro devětadvacetiletý chlap, a jestli se chce vyválet ve škarpě, je to jeho věc. Však on si dřív nebo později najde někoho, komu to bude dávat za vinu.“

„Něčemu takovému nemůžu uvěřit, pane Marlowe,“ řekla pomalu. „Bylo by hrozné, kdyby maminka –“

„Někdo tady už říkal něco o dvaceti dolarech,“ přerušil jsem ji.

Pohlédla na mě uraženě. „To vám musím zaplatit hned?“

„A jakpak se to dělá v Manhattanu v Kansasu?“

„V Manhattanu nemáme soukromé detektivy. Jenom normální policii. Já aspoň myslím.“

Začala zase hrabat v té ošetřovatelské kabele, vydolovala červenou peněženku a z ní vytáhla několik bankovek, všechny pěkně složené, každá zvlášť. Tři pětidolarovky a pět dolarovek. Zdálo se, že jí tam už moc nezbylo. Natočila peněženku tak, abych viděl, jak je prázdná. Potom položila bankovky na psací stůl, uhladila je, poskládala pěkně jednu na druhou a přisunula je ke mně. Velmi pomalu, velmi smutně, jako kdyby topila svoje nejmilejší koťátko.

„Dám vám stvrzenku,“ řekl jsem.

„Já žádnou nepotřebuju, pane Marlowe.“

„Ale já ano. Svou adresu mi dát nechcete, tak musím mít alespoň něco, na čem bude váš podpis.“

„A proč to?“

„Abych se mohl vykázat, že vás zastupuju.“ Vytáhl jsem knihu, vyplnil stvrzenku a pak jsem jí knihu přistrčil, aby mohla podepsat průpis. Moc se jí do toho nechtělo. Teprve po chvílce váhání vzala tvrdou tužku a napsala Orfamay Questová úhledným sekretářským rukopisem napříč přes průpis stvrzenky.

„Adresa pořád veškerá žádná?“ zeptal jsem se.

„Radši ne.“

„Tak mi kdykoli zavolejte. Mé číslo do bytu je v telefonním seznamu. Bristol Apartments, byt číslo 428.“

„Pochybuju, že vás přijdu navštívit,“ řekla chladně.

„Já vás taky ještě nepozval,“ řekl jsem. „Můžete mi zavolat kolem čtvrté, jestli se vám to hodí. Možná už budu něco vědět a možná taky že ne.“

Vstala. „Doufám, že si maminka nebude myslet, že jsem udělala chybu,“ řekla a zamyšleně si poklepávala na ret bleďým nehtem. „Totiž že jsem se obrátila na vás.“

„Hlavně mi už prosím nevykládejte, co vaší matce bude nebo nebude po chuti,“ řekl jsem. „To prostě vynechte.“

„No tohle!“

„A přestaňte říkat no tohle.“

„Začínám mít dojem, že jste hrozně drzý,“ řekla.

„Ale nepovídejte. Začínáte mít dojem, že jsem náramný sekáč. A já si zas myslím, že vy jste úžasně prolhaná, děvenko. Copak nechápete, že bych tohle všechno nedělal pro jednu dvacku?“

Podívala se na mě zpříma, pojednou zcela chladně. „A proč tedy?“ A když jsem neodpovídal, dodala: „Snad ne proto, že je ve vzduchu cítit jaro?“

Ani na to jsem neodpověděl. Trochu se začervenala. Pak se uchichtla.

Neměl jsem to srdce, abych jí sděloval, že jsem zkrátka a dobře k smrti otrávený nicneděláním. A kdoví, snad to bylo i tím jarem. A něčím, co měla v očích a co bylo mnohem starší než město Manhattan v Kansasu.

„Já si myslím, že jste hrozně milý – vážně,“ řekla tiše. Pak se rychle otočila a téměř vyběhla z kanceláře. Její kroky klapaly po chodbě drobnými, ostrými zobavými údery, tak trochu jako matčiny prsty bubnující na hranu jídelního stolu, když si otec troufne sáhnout po druhém kusu koláče. Když už otec nemá ani vindru. Dočista vůbec nic. Už jenom vyseďává v houpací židli tam daleko v Manhattanu, stát Kansas, s prázdnou dýmkou v zubech. Sedí na pavlači a houpá se, pomaloučku polehoučku, protože když je člověk po mrtvici, musí dělat všechno pomaloučku polehoučku. A čekat, kdy ho to zas klepne. S prázdnou lulkou v zubech. Na tabáček není. Nedá se dělat vůbec nic, jenom čekat.

Vložil jsem dvacet těžce vydělaných dolarů Orfamay Questové do obálky, napsal na ni její jméno a hodil ji do zásuvky v psacím stole. Člověk aby se bál běhat po světě s takovým jménem v kapse.

3. KAPITOLA

» Bay City můžete znát hezky dlouho, a přesto nemusíte vědět o Idaho Street. A Idaho Street můžete znát jako své boty, a přesto nemusíte mít ponětí o čísle 449. Dlažba před celým blokem se rozdrobila tak, že už z ní zbyla skoro jen hlína. Rozpukaný chodník na druhé straně ulice lemovala zborcená ohrada kolem skladiště dříví. Asi uprostřed bloku se zatáčely zrezivělé koleje vlečky do vysokých, řetězem upevněných vrat, která vypadala, jako by je už dvacet let nikdo neotevřel. Malí kluci ta vrata i celou ohradu počmárali a pomalovali křídou.

Číslo 449 mělo vpředu mělkou neomítnutou verandu a na ní se mrzce povalovalo pět dřevěných a proutěných houpacích židlí, které se nerozpadly jen díky tomu, že je pohromadě držely kousky drátů a vlhký přímořský vzduch. Zelené rolety na oknech v přízemí byly samá díra a spuštěné na půl žerdi. Veliká cedule vedle domovních dveří hlásala vytištěnými písmeny: OBSAZENO. Ta už tam taky musela viset celou věčnost. Byla vyrudlá a posetá mušinci. Za dveřmi se táhla dlouhá chodba a z ní asi ve druhé třetině vedly schody nahoru. Po pravé straně byla nízká police a vedle ní visela na řetízku inkoustová tužka. Dále tam bylo tlačítko zvonku a nad ním žlutočerný štítek s nápisem SPRÁVCE, připevněný třemi různými napínáčky. Na protější stěně byl telefonní automat na mince.

Stiskl jsem zvonek. Ozval se někde docela blízko, ale nestalo se nic. Zazvonil jsem ještě jednou. Stejně nic. Odplížil jsem se ke dveřím s kovovým bílým štítkem, na němž stálo černými písmeny SPRÁVCE. Zaklepal jsem na ně. Pak jsem do nich kopl. Nikdo proti tomu nic nenamítal.

Vyšel jsem z domu a obešel jej po nízkém betonovém chodníčku, který vedl k zadnímu vchodu. Teď to vypadalo, jako že jsem na správné cestě ke správcovu bytu. Ostatní místnosti v domě byly asi samé pokoje k pronajmutí. Na malé kryté pavláčce stála špinavá nádoba na smetí a dřevěná bedna plná lahví od kořalek. Zadní vchod do domu za dveřmi se síťí proti

hmyzu byl otevřený. Uvnitř bylo šero. Přitiskl jsem obličej na síť a podíval se dovnitř. Za pavláčkou jsem uviděl dalšími otevřenými dveřmi mužské sako přehozené přes židli s rovným opěradlem, na níž seděl muž jen v košili a s kloboukem na hlavě. Byl to takový skrček. Nemohl jsem rozpoznat, co dělá, viděl jsem jen, že sedí u vestavěného stolku v jídelním koutě.

Zabušil jsem do rámu síťových dveří. Muž si mě ani nevšiml. Zabušil jsem znovu a silněji. Tentokrát se zhoupł na židli dozadu a obrátil ke mně drobný bledý obličej, z něhož trčela cigareta: „Co chcete?“ vyštěkl.

„Mluvit se správcem.“

„Neni tady, mladej.“

„A kdo jste vy?“

„Co je vám po tom?“

„Potřebuju pokoj.“

„Všechno je obsazený, holenku. Copak neumíte přečíst ani takový velký tiskací písmena?“

„Já mám náhodou jiné informace.“

„Ale jděte.“ Odklepl nehtem popel z cigarety, tak jak mu visela z drobných smutných úst. „Tak je vemte a strčte si je za klobouk.“

Zase se zhoupł na židli kupředu a pokračoval v té své rozdělané práci.

Když jsem scházel z pavláčky dolů, dupal jsem jako slon, ale když jsem se zase vracel, byl jsem jako myška. Pečlivě jsem prohlédl síťové dveře. Zavíraly se na háček. Čepelí kapesního nože jsem háček nazdvihl a vytáhl ho z očka. Maličko to cinklo, ale v kuchyni taky něco cinkalo, a mnohem hlasitěji.

Vešel jsem do domu, přešel přes pavlač a dveřmi do kuchyně. Skrček byl tak zabraný do práce, že si mě vůbec nevšiml. V kuchyni byl plynový sporák s třemi hořáky, několik polic s umolousanými talíři, oprýskaná lednička a výklenek s jídelním stolem. A ten stůl byl celý pokrytý penězi. Většinou papírovými, ale stříbro tam bylo taky, ve všech velikostech až po dolary. Skrček to počítal, rovnal na hromádky a dělal si

poznámky do notýsku. Olizoval tužku, ale cigaretě, zabydlené v jeho obličejí, to vůbec nevadilo.

Na stole muselo být několik set dolarů.

„Tak dneska se vybírala činže?“ otázal jsem se vlídně.

Skrček se otočil jak na obrtlíku. Chvilenu se usmíval a neřikal nic. Byl to úsměv člověka, který se v nitru ani trochu neusmívá. Vyndal oharek cigarety z úst, hodil ho na zem a zašlápl. Vytáhl další z kapsy u košile, zastrčil ji do otvoru, který mu v obličejí zbyl po té staré, a začal šmátrat po zápalkách.

„Ale že jste sem vklouznul šikovně,“ řekl přívětivě.

Zápalky nenašel, a tak se nenápadně otočil na židli a sáhl do kapsy saka. Così těžkého bouchlo o dřevěnou židli. Chytil jsem ho za zápěstí, ještě než tu těžkou věc vytáhl ven. Zaklonil se vši silou dozadu a kapsa saka se začala zvedat směrem ke mně. Podkopl jsem pod ním židli.

Dosedl ztěžka na podlahu a praštil se do hlavy o hranu stolu. Přesto se pokusil kopnout mě do slabin. Trochu jsem couvl s jeho sakem v ruce a vytáhl z té kapsy, do níž sahal, osmatřícítku.

„Cítím se tu jako doma, i když nesedíte na zemi,“ řekl jsem.

Vstával pomalu, jako by byl kdovíjak těžce raněný. Hmátl si rukou dozadu za límec, a když se rozmáchl proti mně, světlo se zablýstělo na kovu. Byl to, panečku, udatný kohoutek.

Ťukl jsem ho do brady jeho vlastní bouchačkou a už zase seděl na podlaze. Šlápl jsem mu na ruku, ve které držel nůž. Bolestně se zašklebil, ale ani necekl. Odkopl jsem nůž do rohu. Byl to dlouhý tenký nůž a napohled náramně ostrý.

„Měl byste se stydět,“ řekl jsem mu. „Ohrožovat střelnými zbraněmi a noži pokojné občany, kteří jen hledají, kam složit hlavu. To se nedělá ani v dnešní těžké době.“

Pevně sevřel pohmožděnou ruku mezi koleny a začal si pohvizdovat skrze zuby. Ta šlupka do brady mu zřejmě neublížila. „Tak jo,“ řekl. „Tak teda jo. Nikdo po mně nemůže chtít, abych dělal divy. Sbalte ty prachy a padejte. Ale nemyslete si, my si to s váma vyřídíme.“

Podíval jsem se na sbírku malých a středně velkých bankovek a stříbrných mincí, rozloženou po stole. „Je vidět, že vám dá pěknou fušku tahat z lidí peníze, když k tomu potřebujete takovou výzbroj,“ řekl jsem mu. Přešel jsem ke spojovacím dveřím a zkusil je otevřít. Nebyly zamčené. Vrátil jsem se.

„Hodím vám tu bouchačku do schránky na dopisy,“ řekl jsem. „A příště chtějte vidět policejní odznak.“

Pořád si ještě pohvizdoval mezi zuby a držel si ruku. Šlehl po mně kosým pátravým pohledem, potom naházel peníze do odřené aktovky a zaklapl zámek. Smekl klobouk, narovnal mu střechu a pak si ho zas bujaře nasadil do týla a obdařil mě klidným, výmluvným úsměvem.

„S tou stříkačkou si hlavu nelamte,“ řekl. „Celý město je plný starýho železa. Ale tu kudlu byste mi moh nechat u Clausena. Moc jsem se s ní nadřel, než jsem si ji takhle pěkně vypulíroval.“

„A s ní jste si taky pěkně zapracoval?“

„Copak o to.“ Frajersky mi kývl jedním prstem. „Třeba se zase brzy někde potkáme. Až budu mít s sebou nějakýho dobrýho kámoše.“

„Poradte mu, aby si na to vzal čistou košili,“ řekl jsem. „A aby vám taky jednu půjčil.“

„Ale, ale,“ řekl skrček káravě. „Já žasnu, jakým fofrem se kdekdo začne vytahovat, sotva si vzpomene, že má placku pod klopou.“

Přešel lehce kolem mě a sestoupil po dřevěných schodech z pavlače. Jeho kroky zacupitaly po chodníku a dozněly. Připomněly mi Orfamayiny podpatky, jak cvakaly po chodbě před mou kanceláří. A kdovíproč se mě zmocnil takový pocit prázdnoty, jako kdybych si špatně spočítal trumfy. Nevím, co mě to popadlo. Možná že na mě tak zapůsobila ocelová nátura toho skrčka. Ani slovo nářků nebo výhrůžky, jen úsměv, pohvizdování mezi zuby, nenucený hlas a oči, které nezapomínají.

Šel jsem sebrat nůž. Měl dlouhou oblou čepel, která vypadala jako kulatý pilník, dohladka obroušený. Rukojeť i záštita

byly z lehké umělé hmoty a zřejmě z jednoho kusu. Vzal jsem to bodlo za rukojeť a hbitě s ním švihl směrem ke stolu. Čepel vyklouzla z držadla a zakmitala ve dřevě.

Zhluboka jsem se nadechl, nasunul zas rukojeť na konec čepele a vytrhl ji ze stolní desky. Nezvyklý nůž, promyšleně a účelně vyrobený, ale hrůza pomyslet, čemu měl sloužit.

Otevřel jsem dveře za kuchyní a prošel jimi, s revolverem i nožem v jedné ruce.

Byl to obývací pokoj se sklápěcí postelí a ta postel byla sklopená a pořádně zvalená. Pak tam bylo ještě čalouněné křeslo s propálenou dírou v opěradle. U zdi pod oknem stál vysoký dubový psací stůl se šikmou odklápěcí deskou, podobnou dvírkům od sklepa, tak jak se dělala za onoho času. Kousek vedle byl gauč a na tom gauči ležel muž. Nohy v hrubých šedivých ponožkách mu přechuhovaly přes okraj gauče. Hlavou minul polštář o dobrého půl metru. Ale soudě podle barvy, kterou se vyznačoval povlak toho polštáře, mohl být rád, že se na něj netrefil. Na horní části těla měl košili neurčité barvy a chatrnou pletenou vestu. Ústa měl dokořán, celý obličej se mu leskl potem a funěl jako stará fordka s děravým těsněním. Na stole vedle něj ležel talíř plný špačků od cigaret, některých ručně balených. Na podlaze stála téměř plná láhev ginu a šálek, z něhož kdosi pil kávu, ale to muselo být už hezky dávno. V pokoji bylo cítit ponejvíc gin a zkažený vzduch, ale taky trošku kouř z marihuany.

Otevřel jsem okno a opřel si čelo o síť, abych se nadýchl aspoň trochu čistšího vzduchu, a zadíval jsem se na ulici. Kolem té dřevařské ohrady jeli na kolech dva kluci a tu a tam se zastavovali, aby si důkladně prostudovali ukázky záchodkového výtvarnictví. Jinak se široko daleko nic nehýbalo. Nikde dokonce ani žádný pes. Dole na rohu se zvířil oblak prachu, jako by tam zrovna zabočilo auto.

Šel jsem k psacímu stolu. V zásuvce ležela domovní kniha, takže jsem v ní listoval dozadu, dokud jsem nenarazil na jméno Orrin P. Quest, napsané úsporným a pečlivým rukopisem,

a vedle číslo 214, připsané tužkou jinou rukou, která rozhodně nebyla ani úsporná, ani pečlivá. Prošel jsem všechny záznamy až do konce, ale nenašel jsem žádný, který by se týkal pokoje 214. V pokoji 215 bydlel nějaký G. W. Hicks. Zavřel jsem knihu do psacího stolu a přešel ke gauči. Muž přestal chrápat a chrochtat a přitiskl si pravou ruku na srdce, jako kdyby se mu zdálo, že pronáší veřejný projev. Sklonil jsem se nad ním, stiskl mu pevně palcem a ukazovákem nos a vecpal mu do úst pořádný kus jeho vlastního svetru. Přestal hekat a vytřeštil oči. Měly skelný výraz a byly podlité krví. Začal sebou cloumat, aby se mi vyškubl. Když mi bylo jasné, že je úplně vzhůru, pustil jsem ho, zvedl láhev s ginem z podlahy a nalil mu trochu do sklenice, která se válela na zemi vedle láhve. Podal jsem mu ji.

Vztáhl po ní ruku s tak dojemnou oddaností, jako když matka vítá ztracené dítě.

Ucukl jsem, aby na ni nedosáhl, a zeptal jsem se: „Vy jste zdejší správce?“

Olízl si lepkavé rty a řekl: „Krr-r-r.“

Hrábl po sklenici. Postavil jsem ji před něj na stůl. Popadl ji opatrně do obou rukou a rozlil si gin po obličejí. Pak se rozchechtal a hodil sklenici po mně. Podařilo se mi zachytit ji a znovu postavit na stůl. Muž si mě prohlížel a usilovně, ale zcela marně se snažil nasadit přísný výraz.

„A co má bejt?“ zaskřehotal otráveně.

„Jste správce?“

Přikývl a jen tak tak že nesletěl z gauče. „Se mi zdá, že jsem pod párou,“ pravil. „Tak nějak trošičku líznutej.“

„Není to s vámi tak zlé,“ řekl jsem. „Ještě dýcháte.“

Postavil nohy na podlahu a namáhavě se napřímil. Pak se zničehonic rozkuckal smíchem, udělal tři nejisté kroky, dopadl na všechny čtyři a zkusil kousnout židli do nohy.

Zvedl jsem ho a posadil na čalouněné křeslo s dírou v opěradle a pak jsem mu nalil další hlt té jeho medicíny. Vypil ji, prudce se otrásl a oči dostaly zčistajasna docela přičetný,

a dokonce prohnáný výraz. Ochmelkové jako on mívají určitý, přesně vyvážený okamžik, kdy ostře vnímají skutečnost. Ale člověk nikdy neví, kdy to na ně přijde a jak dlouho jim to vydrží.

„Kdo sakra jste?“ zavrčel.

„Hledám jednoho muže, jmenuje se Orrin P. Quest.“

„Cože?“

Opakoval jsem mu to. Přejel si umazanýma rukama přes obličej a řekl hrubě: „Odstěhoval se.“

„A kdypak?“

Máchl rukou, bezmála vypadl z křesla a mávl ještě jednou na druhou stranu, aby získal rovnováhu. „Dejte mi cvaknout,“ řekl.

Nalil jsem mu dalšího panáka ginu a podržel sklenici z jeho dosahu.

„Dejte to sem,“ žadonil. „Je mi blbě.“

„Já na vás nechci nic jiného než novou adresu Orrina P. Questa.“

„Ale jděte, co vás nemá,“ řekl šibalsky a hrábl nemotorně po sklenici, kterou jsem držel v ruce.

Postavil jsem ji na podlahu a vyndal svou úřední vizitku, abych mu ji ukázal. „Třeba vám tohle pomůže, abyste se rozpomenul.“

Zamžoural zblízka na navštívěnkou, ušklíbl se, přeložil ji v půli a pak ještě jednou. Podržel ji na dlani, plívl na ni a hodil ji přes rameno za sebe.

Podal jsem mu sklenici s ginem. Vyzunkl ji na mé zdraví, rozvázně pokývl a hodil ji taky za sebe. Kutálela se po podlaze, až narazila na lištu u zdi. Správce kupodivu křepce vstal, trhnul palcem ke stropu, sevřel ostatní prsty v pěst a sykavě mlaskl jazykem o zuby.

„Vypadněte,“ řekl. „Aby bylo jasné, já mám přátele.“ Podíval se na telefon, připevněný na zdi, a pak opět na mě a prohnálně se ušklíbl. „Pár prima hochů, ty vám vyšijou triko,“ zakřemnil se. Neřekl jsem nic. „Vy mi nevěříte, co?“ zavrčel v náhlém vzteku. Zavrtěl jsem hlavou.